

Behandling, og at derfor 15 Medlemmer, naar de finde det hensigtsmæssigt, fremkomme med de Endringsforslag, hvortil de finde Anledning, hvor intet Udvalg har været nedsat, eller hvor Udvalget ikke vilde gaae ind paa det Forslag, som man ønskede fremført. Men det er vist, at en saadan almindelig Opmærksomhed undertiden kan svigte; der paaligger derimod vedkommende Minister en særlig Pligt til Opmærksomhed, og denne Pligts Opfyldelse bør ikke vanskeliggøres. Da vi antog, at det ikke burde fordres, at vedkommende Minister skal betimeligt oplede 14 Medlemmer, eller, hvis han ikke selv er Medlem af Thinget, 15 Medlemmer, forat kunne fremkomme med et Endringsforslag, hvortil han er særligt opfordret, han bør, troe vi, have en til sin Forpligtelse svarende Ret; han bør, efter Udvalgets Formenting, ved 3die Behandling selvstændigt kunne bringe Forslag frem. Vi have derfor ikkun foreslaaet, efter Ordene: „af Udvalget“ tilføies „vedkommende Minister“; thi Retten skal ikke strække sig videre end til Forpligtelsen, og den særlige Forpligtelse paaligger den Minister, til hvis Omraade saadanne Sager henhøre, som de, hvorom et Lovforslag foreligger.

Grundtvig: Det er vist Thinget vel bekendt saavel som mig, at vi have maattet høre meget ilde for al den Tid, vi anvendte til Udarbejdelsen af en ny Forretningsorden. Jeg vil ikke indlade mig paa, hvorvidt den Bebreidelse, som i den Henseende blev gjort, var berettiget eller ikke; men jeg vil kun sige, at forsaavidt vi virkelig kun stiftede Ord om den Fremgangsmaade, som, uden at forhindre grundig Drøftning af Sagerne, fremmede deres Gang, forsaavidt ere vi lovlig undskyldte, og kun dersom vi anvendte betydelig Tid paa at omtale, hvad der kun under det ubestemte Begreb af Forretningsordenen lod sig trække ind, saaledes som Bisalds- og Mishags- Ut-

tringer, hvorom Anden daglig strider mod Bogslaven, — dersom vi brugte megen Tid dertil, kunde vi vistnok fortsene Bebreidelser. Jeg skulde maafke, for at undgaae en saadan Bebreidelse, ogsaa idag have tiet stille, og det skulde jeg med Fornøielse have gjort, dersom ikke det vedvarende Udvalg selv, fristet af sin Bedvarenhed, havde fristet os Alle til at begaae noget Lignende. Det er nemlig min Overbeviisning, at der burde og kunde være nok talt om Forretningsordenen den Gang, saa at om jeg end ikke i de ligefremme Udtryk efter vor Indretning kan stille det Forslag, at anden Læsning maa opsættes i 6 Maaneder, er det dog virkelig min Mening, og det saameget mere, som det jo er høist rimeligt, at om 6 Maaneder sidde vi atter midt i Behandlingen af et nyt Udkast til en Forretningsorden (Stemmer: *Nei! nei!*). 3 October ikke? (*Nei! nei!*). Naa det kommer da derpaa an. Naar vi ikke have kunnet nøies længere end 2 Maaneder med den, som vi gjorde i foregaaende Februar Maaned, saa er der just ikke saa stor Rimelighed for, at vi, der samles i October Maaned, uden Videre ville antage den, om vi endogsaa nu forsøgede eller formindskede den efter de Forslag, som idag foreligge. Jeg mener nemlig, at det første Forslag er overflødig og det andet er overdrevent, og det Hele er altsaa unødvendigt. Det første, siger jeg, er overflødig; thi, dersom man ved den 5te § i Loven om Krigsskatten havde gjort sig nogen Uleilighed og Vanskelighed, thi indviklet var vistnok baade Paragraphen og Afstemningen, da Paragraphen var saa uhyre lang, saa veed jeg slet ikke, hvad der skulde hindre den høitærede Formand fra at sige og gøre, hvad før er sagt og gjort ved Endringsforslag, nemlig at sige til Forsamlingen, at dersom Ingen har Noget derimod, saa deler Formanden det, og naar Ingen ytrer sig, saa er det deelt.